

Laurent Gounelle: A férfi, aki boldog akart lenni (amiben hiszünk, valósággá válhat)

A regény főhőse Balin nyaral. Nyaralása végén felkeres egy híres helyi gyógyítót, aki még a japán császárt is kezelte. Bár Julian egészségesnek hiszi magát, Samtyang mester (szó szerint) rátapint a fájó pontjára. Julian problémája oly sok ismerősünké is lehetne.

A felgyorsult világban egyre többen hiányolják életükből a boldogságot. Samtyang mester több példán át mutatja be, ami a regény alcíme: amiben hiszünk, valósággá válhat. Hiszen mi vonzzuk be magunknak a jót is, a rosszat is.

Pár alkalommal beszélgetnek csak, de Julian egyre inkább úgy érzi, új életet kell kezdenie. A régi már nem teszi boldoggá, és nem talál magának párt az önmagáról kialakított negatív véleménye miatt. De tart az új élettől is. Ő, aki tanárként dolgozik, szívesen foglalkozna főállásban a hobbijával, a fotózással. De mit szól ehhez a családja? A gyógyító azt kérdezi tőle: „Az nem keseríti el őket, hogy ennyire rosszul érzi magát a bőrében? Ha csak akkor szeretünk valakit, ha a mi értékrendünk szerint él és cselekszik, az nem szeretet...” Julian azért még fél belevágni egy újba, és abbahagyni a régit. Samtyang nyugatja:

„...Általában háromféle reakcióval találkozhat: lesznek közömbösök, lesznek, akik bátorítják, és lesznek, akik megpróbálják lebeszélni.” ... „Főleges őszintének lenni azokhoz, akik csak saját lelki szükségletből próbálják meg lebeszélni. Vannak emberek, akik jobban érzik magukat, ha a másiknak rosszul megy, és ennek érdekében meg is tesznek mindent. Sokan azért utálják, ha valaki valóra váltja az álmait, mert erről saját tehetetlenségük és gyávaságuk jut az eszükbe. Megint mások értékesebbnek érzik magukat, ha ön bajba kerül, mert így alkalmuk nyílik segíteni. Főlegessé válnak, ha önnek terveik vannak, mindent megtesznek hát, hogy lebeszéljék.”

Rengeteg megfontolásra alkalmas gondolat található a könyvben, álljon itt még egy:

„- Emlékszik, mikor tegnap arról beszélgettünk, hogyan tanul meg járni a kisgyerek?

- Emlékszem.

- Azért nem adja fel, és azért fog megtanulni járni, mert környezetében senki sem kételkedik benne, senki sem próbálja meg lebeszélni. Ha egy felnőtt akar valamit, akkor már sokan akadnak, akik megkísérlik eltántorítani.”

A mai világban egyre nagyobb keletje van az önsegítő könyveknek. Valahogy nem találjuk helyünket a mai, anyagi világban. „Gyakran elfelejtjük, hogy a pénzt eredetileg azért találták ki, hogy megkönnyítse az emberek közti csereüzleteket. Segítségével nemcsak a javakat lehet adni-venni, hanem tudást, szolgáltatásokat, tanácsokat is. A pénz előtt cserekereskedelem volt. Akinek szüksége volt valamire, kereshetett egy embert, aki pont azt szerette volna, amivel ő rendelkezett. Nem volt egyszerű.... A pénz megjelenésével minden terméket és minden szolgáltatást fel tudtak becsülni, és azóta a termékünkért kapott pénzt tetszésünk szerint elkölthetjük más javakra és szolgáltatásokra. Nincs ebben semmi rossz. Azt is mondhatjuk, minél többet forog a pénz, annál több ember kerül kapcsolatba egymással, ami megint csak jó....”

Julian Oscar Wilde könyvére, a Dorian Gray arcképe címűre gondol, amikor arról van szó, hogy nem mindegy, milyen módon jutunk a pénzünkhöz. Nem mindegy, hogy legjobb tudásunkkal létrehozunk valamit és ezért kapjuk cserébe, vagy másokat kihasználva szerezzük meg.

Samtyang mester pedig a Tágra zárt szemek c. filmet ajánlja, mert Julian kedvenc színésznője Nicole Kidman. Akiről ebben a filmben -állítólag- látszik, hogy neki is vannak hiányosságai (a ruhán kívül is), mégis korának egyik legvonzóbb színésznője.

Azoknak ajánlom ezt a rövid, de kedves könyvet, akik úgy érzik, hogy nem tökéletes az életük. És azoknak is, akik azt hiszik, hogy az.....